

1

De instaprocedures op de luchthaven waren vlekkeloos verlopen. De passagiers zaten op hun plek en de handbagage was opgeborgen. Het cabinepersoneel drentelde in het gangpad en de gezagvoerder had zijn praatje gehouden, maar het vliegtuig stond nog steeds aan de grond. Er was geen motorstoring, de drukte van vertrekkende en arriverende vliegtuigen veroorzaakte de vertraging.

Olga Viamentis vermaakte zich met naar buiten kijken. Een klein vliegtuig naderde tot vlakbij. Het werd door grondpersoneel naar een parkeerplek gedirigeerd. Uit de romp daalde een trap neer. Na een poosje kwam er een stewardess te voorschijn. Een lange rij mensen met bagage haastte zich de trap af. Ook drie heren in chique pakken, met peperdure koffertjes. Ze praatten intussen druk gebarend met elkaar door.

Olga spitste kritisch haar lippen. Ze zag het in één oogopslag: zakenmensen. Harde jongens. Je kunt er maar beter niet mee te maken hebben, dacht ze. Ik wil dat in elk geval nooit meer.

Dat er zoveel mensen in zo'n klein toestel konden, en dat er zoveel mensen op dit uur van de dag van hot naar her vlogen, landden en de lucht in gingen! Het was geen hoogseizoen, het was begin juni, en bij de incheckbalies en bagageafgifte was het al een krioelende mierenhoop van mensen geweest.

Waar die achternaam vandaan kwam, had de baliemedewerkster bij het inchecken gevraagd.

‘Viamentis, voor een Nederlandse, wat bijzonder. Ik heb die naam nog nooit gehoord.’

‘U bent niet de enige,’ had Olga gezegd terwijl ze even achterom keek om te zien of er wachtenden achter haar waren. Dat was niet het geval. Iedereen liep zonder verder te kijken op de eerste balies af, zij stond bij de laatste.

‘Leuk om te vertellen. In de napoleontische tijd kwam er volgens het familieverhaal een voorvader met de naam Viamentis aanzetten om te laten registreren. Hij wilde een deftige naam. Maar hij was boer op de geestgronden achter de duinen, arm als een kerkrat... Aan een monnik uit het naburige klooster zou hij hebben gevraagd om zoiets als «van de geestgronden» te vertalen in het Latijn.’

Ze had weer omgekeken of er geen mensen achter haar stonden. ‘Die monnik wist natuurlijk helemaal niet wat het Latijnse woord voor geestgronden was en hij vertaalde het maar met het hem o zo bekende «geest» en heeft er «via» voor gezet.’

Door het praatje was er even een warm, menselijk moment in de onpersoonlijke drukte. Het was Olga’s kracht om à la minute contact met mensen te kunnen maken. Het was haar tweede natuur, waardoor ze heel gemakkelijk en volstrekt natuurlijk met mensen omging.

Nu stapten er geen passagiers meer uit het kleine vliegtuig. Het werd alweer vol brandstof getankt voor de retourvlucht. In de relatieve rust die er nu heerste, viel het op hoe fantastisch zomers het buiten was.

Van de ene dag op de andere was het van kil en regenachtig, zonnig en warm geworden. Ook in het vliegtuig was het warm, tenminste op Olga's plek, waar de zon naar binnen scheen. Ze veegde met haar handrug haar voorhoofd af en probeerde niet te denken aan de hoge langeafstandswandelschoenen aan haar voeten. Dat er geen betere manier was om ze te vervoeren! Want ze moesten wel mee voor de bergwandelingen die ze ging maken.

Zodra we geland zijn, trek ik ze uit, dacht ze terwijl ze naar het vocht op haar handrug keek. Het viel haar opeens op dat de witte huid waar haar trouwring had gezeten de dag ervoor door de zon verbrand was. Felroze was het er, terwijl juist op haar voeten een wit patroon was ontstaan door haar slippers.

Heerlijk, koele slippers, dacht ze. In Toulouse gaan ze direct aan! Maar daartoe moesten ze eerst maar eens opstijgen... Ze diepte een rol pepermunt op uit haar schoudertas. Net toen ze er een aanbood aan haar buurman, vertelde de gezagvoerder met een wel erg relaxte bromstem dat het nu niet lang meer zou duren. Ze waren bijna aan de beurt, er stonden nog maar een paar wachtende toestellen voor hen. 'Ik wens u dan ook nu alvast een plezierige vlucht. Het is prachtig weer en wolkeloos op onze route, u zult veel moois kunnen zien.'

'Ook een pepermuntje?' vroeg Olga aan haar buurman. De man aanvaardde het met een lachje. Of ze vaak vloog, vroeg hij in het Spaans. Ze schudde met haar hoofd van niet en zei dat ze helaas geen Spaans sprak.

‘Maar u mij begreep even zo goed,’ zei hij giechelig in het Nederlands. Hij vertelde dat hij na vier jaar in Nederland nu in Alaska woonde. Dat hij overstapte in dit vliegtuig om naar zijn ouders te gaan.

‘U op vakantie?’

Olga knikte. ‘Ik ga wandelen in de Pyreneeën. Met een vriendin die daar woont.’ Ze wees naar haar voeten, maar die waren in de krappe ruimte tussen de stoelen eigenlijk niet te zien. ‘Vandaar mijn wandelschoenen.’ Ze trok een benauwd gezicht en pufte ter illustratie.

‘U pedicuur?’

Olga schoot in de lach. ‘O nee! Ik werk bij de radio.’

‘Dus u geen vakantie?’

Dat was een goede vraag. Bij banen als die van haar had je eigenlijk nooit vakantie. Overal zat wel een onderwerp in. Daarom had ze stiekem tóch een opnameapparaatje in haar handbagage. Zo’n minuscuul dingetje kon er nog wel bij. Je wist immers nooit...

‘Ja en nee,’ zei ze. Het kon trouwens best eens waar zijn dat het niet louter vakantie was wat wachtte.

‘Met mijn soort werk heb je óf altijd óf nooit vakantie. Want wat is er nu leuker dan interessante mensen het hemd van het lijf mogen vragen? En al het interessants op locatie...’

Zo te zien begreep haar buurman er geen jota van. Gelukkig nam de stewardess het woord van haar over. Of ze nog wilden controleren of de riemen vast waren. Zij en haar collega’s gingen demonstreren hoe te handelen in noodgevallen. Intussen gingen ze taxiën

en omdat ze van de verst afgelegene baan opstegen, zou dat even duren, om exact te zijn, zeven minuten.

Olga keek en luisterde. Haar buurman tikte haar met zijn elleboog aan. 'Ik slapen. Ik dan gerust voor bij mijn vader en mijn moeder.'

'Welterusten,' zei Olga. Hij sloot zijn ogen.

Gek, dacht ze. Daar zit ik nu. Naast een onbekende man die gaat slapen. In een vliegtuig vol onbekenden. Naar een stad waar ik nooit eerder was. Naar een vrouw die ik hoegenaamd niet ken, met een echtgenoot van wie ik zelfs geen foto zag, en een onbekend huis in een verlaten, bergachtige streek van Frankrijk. Terwijl ik amper Frans spreek...

De demonstratie was klaar. Olga trok een Franse talengids uit haar tas te voorschijn. Het vliegtuig maakte vaart, de motoren brulden. De omgeving schoot langs. Het gras naast de startbaan werd een egaal groene rechthoek, doorkruist door banen grijze asfalt. Een rechthoek die kantelde en steeds kleiner werd en steeds schever lag, het ding kon zo van de aarde af glijden en te pletter vallen.

Olga keek maar naar de lucht. Zo blauw als die was! Een wattenwolkje dreef langs. Des te meer viel de gigantische leegte van de hemel op. Waarom nam ik in vredesnaam deze uitnodiging aan, dacht ze.

Toen de uitnodiging kwam had het een hele lieve lange meidag geregend. Olga checkte toen in de late avond nog even haar privémail. Door een nieuw bericht van haar advocaat, vroeg ze zich voor de

zoveelste keer af waarom die toch zo hardnekkig zijn eis tegen haar man staande bleef houden.

Ze had haar advocaat kort en snel geantwoord dat ze dankbaar was voor zijn hulpvaardige vasthoudendheid maar dat ze het zelf meer dan beu was en het bijltje erbij neergooide. Dat ze het verleden wilde afsluiten en dat geld niet gelukkig maakte.

Tot haar verrassing was er direct bericht van hem terug. 'Ik zit nog te werken en zag uw mail binnenkomen. Neemt u gerust wat afstand, laat het maar aan mij over. U kunt nu best op vakantie gaan, want zoals u laatst opperde, moet u wel in voor- of naseizoen omdat uw collega's aan de schoolvakanties vastzitten. Nogmaals, wat de zaak betreft kan het.'

Met een zucht en een paar muisklikken had ze de mail in de betreffende map laten verdwijnen, en ondanks het late uur en tegen haar gewoonte in, ingelogd in haar mailbox bij de radio, iets wat hoorde bij het opstarten van de dag in het redactielokaal, met een beker koffie en een vers broodje van de naburige bakker, en niet bij een late avond thuis, in de woonark.

Eén afzender sprong eruit in de rij mails van verenigingen en clubs die aandacht op de radio wilden. Er stond in het adres de afkorting 'fr' achter. Frankrijk? Maar Madelon en Lex Hansen...?

Terwijl ze het bericht opende, flitste de naam Madelon Everts door Olga heen. Zo heette indertijd een studiegenootje aan de lerarenopleiding.

Die Madelon was inderdaad de afzender! Hansen was de naam van haar man, Lex. Ze woonde in het

zuidwesten van Frankrijk en ze wilde haar herinneringen aan vroeger toetsen, zoals over haar studietijd en idealen. Ze was op zoek naar zichzelf, naar wie ze toen was en naar wie ze uiteindelijk was geworden.

Olga zou haar een groot plezier doen door haar een handje te helpen. 'Waarom ik, zul je willen weten. Wel, jij was altijd een goede luisteraar die de juiste vragen stelde. Daar heb ik behoefte aan. Ik heb je teruggevonden via de andere studiegenootjes van toen. Ze wisten allemaal dat je bij de radio werkt. Je bent de enige van ons allemaal die vanuit het onderwijs een bijzondere carrière maakte. Die iets durfde te doen waar, althans in onze tijd, geen opleidingen en trainingen voor waren. Die zonder het houvast van richtlijnen, schema's en programma's kan werken. We bewonderen je daar om.'

Olga had even kritisch haar wenkbrauwen opgetrokken. Vanuit het onderwijs... die paar jaar parttime voor de klas...? Het mocht wat!

Toch had Madelons compliment haar een goed gevoel bezorgd. Haar opmerking over het werken zonder speciale opleidingen, met een medium waarmee je het maar zelf moest zien te rooien, was waar.

Toen Olga zich dat realiseerde, werkte het compliment als balsem op haar ziel. Ze deed het dus wél goed in het leven. Het was bepaald niet over rozen gegaan, maar ze was gelukkig niet blijven haken aan de doorns. Ze had de consequenties aanvaard, het

roer in handen genomen en leidde het leven waar haar hart lag.

Dat andermans visie haar daaraan moest herinneren! Wat ze vergeten was, wist ze nu opeens weer. Dat ze trouw was gebleven aan zichzelf. Dat ze zichzelf nieuwe perspectieven had gegeven, en dat meer nieuwe ontwikkelingen van harte welkom waren.

Dáárdoor had ze impulsief de uitnodiging aangenomen – én meteen ook aan haar advocaat gemaïld dat zijn raad wijs was en dat ze vakantie nam.

Het vliegtuig had de vertraging ingelopen, ze landden volgens schema. De passagiers die nog keurig een voor een uit het toestel waren gestapt, schoten ineens alle kanten op. Olga deed het rustig aan. Er wachtte niemand op haar, of het moest het autoverhuurbedrijf zijn waar ze via internet een Renault had gereserveerd, en de mensen van het hotel waar ze ging overnachten omdat ze een dag te vroeg in Frankrijk was.

Ze was waarschijnlijk de enige mens op de hele luchthaven zonder haast. Maar háár koffer kwam als eerste te voorschijn achter de rubber flappen van de bagageband. Ze trok de handgreep uit en liep op haar gemak met het ding achter zich aan naar de aankomsthal. Er viel overdadig zonlicht naar binnen. Zomerjurkjes en korte broeken alom, net als omhelzingen en hartelijke begroetingen. Olga trok haar windjack uit en bevrijdde haar voeten uit de wandelschoenen. Door haar knalrode teenslippers

voelde ze zich een ander mens. Ze was een vrouw op vakantie!

Bij een kiosk kocht ze een sandwich met paté en espresso, het broodje aan boord had ze afgeslagen. Ze at en dronk en keek om zich heen. De Spanjaard liep worstelend met een onwillig bagagekarretje langs. Ze wenste hem een fijne tijd bij zijn ouders. En hij haar bij de pedicure.

Ze schoot in de lach. *'Elle s'appelle Madelon!'* riep ze vrolijk.

Kijk, dacht ze, dat neuzen van daarnet in het talenboekje helpt. En ik ontmoet op deze onbekende plek toch maar een bekende. Want zo is het wél. Overall zijn mensen. Er zijn er die alleen maar je pad kruisen. Er zijn er met wie je contact kunt maken. En er zijn er ook met wie je vrienden kunt worden. Kijk naar de mensen bij de radio, zie de lui in de haven, en wie weet hoe het gaat worden met Madelon en Lex.

Vanuit haar binnenste steeg een kalm gevoel van vertrouwen op. Ze kreeg opeens écht zin in het onbekende. Ze voelde zich licht en sterk tegelijk.

De sandwich was op, net als de koffie. Ze liep naar de balie van het autoverhuurbedrijf. Een slanke vrouw van vijftig, met bruin opgestoken haar, in een witlinnen broek en een wit shirtje. Haar broekspijpen fladderden, haar schoudertas zwaaide bij elke stap, haar koffer roffelde over de tegels, de eraan vastgebonden wandelschoenen dansten en het jack aan de handgreep bungelde.

Korte tijd later liet ze de voorste raampjes van een knalgele Renault neergaan terwijl ze de motor startte.

Een zuchtje warme wind streek langs. De ramen van het luchthavengebouw kaatsten zonlicht af. Het was overdonderend licht, zonnig en zuidelijk. Ze lachte toen ze opreed, gewoon omdat het allemaal zo fantastisch en bijzonder was en knikte vriendelijk tegen de bestuurder van een zwarte Peugeot die haar voorrang verleende.

‘*Allez*,’ repeteerde ze voor zich heen, ‘eerst de borden “*centre ville*” en als ik in het centrum bij een plein met bomen kom, met op de hoek een *pharmacie*, staat daar al een bordje met de naam van het hotel. Hm, en de *steak frites* daar wordt door Madelon van harte aanbevolen.’